

Naznaniti se mora ta obletnica vselej na prižnici, osobito pa se morajo opozoriti župnik pri Sv. Štefanu, nunski samostani pri Sv. Jakobu, Sv. Lovrencu in pri Sv. Mariji Magdaleni, istotako tudi prošt pri Sv. Dorotheji, da se udeleže svečanosti.

Tedenska maša naj se bere vsak ponedeljek „auf dem neuen Altar, so der offtgenannt herr Bischove in vnser lieben frawen abseiten von newem erpawen vnd in den Eren der heiligen martirer Nicephori, Primi vnd Feliciani selbs geweicht bey seiner begrebnus daselbs...“ Brati jo mora stolniški kaplan.

KIP AL. REPIČA
SV. PETER

Večna luč naj gori pred oltarjem, ki ga je postavil škof.

Druga ustanova je vedni „Salve Regina“. Ustanovno pismo določa tako: „... ain Ewig Salve Regina, so tiglich alle abendt das ganntz Jar Zu ewigen zeiten Von ainem yeden Cantor, seinen Gesellen vnd Mithelffern In Allerheiligen Sanndt Steffans Thumbkirchen, Vnd dartzue all obberurt abendt on vnnderloß nach gelegenheit der Zeit vnd sich mit derselben vergleicht ain Mutetn Sequentz In figuris mit allem müglichen vleis singen...“ Določilo, da se mora antifona in ž njo naročena moteta peti figuralno, kaže, da je bil Slatkonja pristaš tedanje nove struje. Ta

ustanovna listina kaže pa tudi, da ga nova struja ni zmotila v njegovi stari veri, osobito, da mu ni izpodmaknila njegovega zaupnega češčenja blažene Device.

Dal si je napraviti tudi svoj grob in svoj nagrobni spomenik. Pokopan je hotel biti v stranski ladji Matere Božje (na severni strani svetoštetanske katedrale) in je menda prvi do-tojanstvenik, katerega so sem položili.

Medtem so se politične razmere malo izčistile. Karol V. je odstopil Ferdinandu avstrijske pokrajine. Novi vladar je prišel osebno uredit upravo svojih dežel. Na Nižjeavstrijskem sta životarili še vedno dve vladi: starejša, ki jo je Maksimilijan še sam postavil in kateri je bil kot član pridružen tudi naš rojak; poleg nje pa so stanovi vedno še vodili vladne posle. Ferdinand je sklical deželni zbor v Dunajsko Novo mesto z namenom, da strogo preišče, katera stranka da je ravnala uporno ali nepravilno. Gospôda so se sešli dne 26. aprila l. 1522. — in isti dan je na Dunaju zatisnil oči Jurij pl. Slatkonja.

Nagrobni spomenik ga kaže v celi podobi naravne velikosti, oblečenega v pontifikalni ornat. Nad glavo mu sklepa ščipovnik vdolbino, v katero je postavljena vzbokla podoba; lokov pas pa nosi napis: „Beatus populus, qui scit iubilationem“ (= Blagor ljudstvu, ki zna slavospevati). Spominska plošča pa nosi napis:

„Georgius a Slatkonja, natione Carniolus Labacensis Civitatis huius templi Pontifex et Petinensis Administrator, Divi Maximiliani Caesaris Augustissimi a Consilio Archimusicusque. Vir pientissimus Modestissimus Integerrimus, qui in ornando episcopatu Viennensi omnes antecessores suos facile superavit. Vivens sibi hoc monumentum fieri curavit. Anno Salutis MDXXII. sexto Calendas Maii. Vixit annis LXVI, mense uno diebus quinque.“

V slovenščini: Jurij pl. Slatkonja, po rodu Kranjec, doma iz Ljubljane, škof pri cerkvi tega mesta in upravitelj pičanski. Rajnkega presvetlega cesarja Maksimilijana svétnik in kapelnik; mož pobožen, skromen, neomadeževan, kateri je kot dika škofovstva nedvomno presegel vse svoje prednike. Še za živih dni si je dal postaviti ta-le spomenik. (Umril je) 26. aprila, v letu zveličanja 1522., a živel je 66 let, 1 mesec in 5 dni.

Po delu in po snovi soditi, je ta umotvor pripisovati nemškemu kiparju Mihu Dichterju, ki je od l. 1493. do l. 1513. delal na Dunaju kot naslednik Nikolaja Lercha.

Smrt našega rojaka je premenila marsikaj in to tem lože, ker so bile tudi politične razmere še neurejene. Karol V. je svoj čas pač določil Konrada Rennerja, pomočnika pri Slatkonju, kot naslednika;